

Зоран Славић
ПЕРОН, ОДЛАЗАКА НЕМА

Библиотека
ДРАШКО И ПРИЈАТЕЉИ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент

Илустрација на корици
Душко Кирћански, академски графичар

Copyright © Прометеј, Нови Сад, 2016.

Зоран Слатић

ПЕРОН,
ОДЛАЗАКА НЕМА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ГНБ „ЖАРКО ЗРЕЊАНИН“
Зрењанин

ОПИС СТАЊА

(Посејдон ме са Хефестом обмањује у зони забрањеног лета: Играју шах: Краљев гамбит: 1.e4 e5. У игри у којој ја губим: Вода вуче ватри : 48.QC4+ 1/2-1/2: Општи Квар).

НАСТАВАК ОСНОВНЕ ТЕМЕ

Мој пораз је ипак питање двосмерно: Сутра или заувек: Тачка
Месец заглављен у лавору док мозак ми врлину повраћа
Брод клечи распаднуте азбуке на скверу: Хапсе капетана
Заудара епоха: Прековише непокопаног сазнања: Без исправа

Мрак је твоје годишње доба чак и кад завашава: Само врата
Видом вичем у време које се не бира: Као прозор зазидан
Велики свет пролази упоредо: Огледамо се само ми: Они се знају
Призор ми формира тај прозор у зиму општу што загледан је: И
мршти се

Голи додир с тренутком: Језа залеђеног календара из славине
У сваки четвртак нема жена што виршти је изузетак: Клавир док
свира

Неко неком јавља да је умро: Она само постоји као вест будућа
Глув као угрушак осујећеног ветра неко је убија иза огледала

Свануо је само дан кад реченица се ломи: Ветар пун ускличника
У мук црне рупе изван времена бежи сва моја питомина
стаклена

Сан са празнином у беспризорном загрљају у излогу беду приказује
Кад носталгију пишеш логично: Детињство је иза угла замасло
дефинитивно

МОЧВАРА: УЗРОЦИ И ПОВОДИ

Тренутак је излишан: Експлозија у саму инертност света
Предео мени досуђен: Удео безличан: Пакости само додир
Реч кроз ништа провучена ослобођена је бесмисла: Као бела
Изван олује столица усамљена: Посуда као да није сама

Посно је то подне усред неба: Место ми је у разломцима
Глад у време уписана на узбуну из кичме зове мучки
Дишем још епоху: Плес усирене крви и буђ у прикрајку мапе
Охолост се троугла на месту ризичном затекла: И срп туп

Залудни варвари дангубе још у тами: Позив се загубио
Да је језа коначно то знам иако тек је само свитање
Вода у чаши слана у лудници општој: Пулс им једва чујан
У размноженој тмини слепци ексере сабирају: Непар јесте

Хемија засиђеног ума главу моју ментално преузима
Оно што прети сутра ће изнова: Скок хитан у бетонску купку
Коме преостале столице када су сви отишли па и мене нема
Случајност нам се сваки дан привиђа: Бићем на биће: Пресинг

МОЧВАРА ШТО РАСТЕ У ДНЕВНОЈ СОБИ

Сан са пучином у беспризорном загрљају у излогу беду проказује
Кад носталгију пишеш логично: Детињство је иза угла замакло
дефинитивно

Срчани удар је у току: Експлозијом на чамотињу: Пресинг и аспириин
Сазнање ме као позајмљена кошуља издаје: Половна роба:
Распродаја

Кров ми на глави већ годинама спава: А глава само одолева
Сред говора подне ресторанско подлегне клими: У конзерви мраз
дрема

Близина помножена од успомена се ослобађа: Преко реда стиже
плима

Редослед плена је ровит: Хировита је и чета док снимак плућа чека

Чему успон кад у сећању потоп је избрисан: И ватра је лажирана
Теорија душе: Мржња у праху: Камен и пепео на врату: Рат у адреси
Плетиво бесмисла у диоптрији скрито: Вреба са екрана језа
тиховања

Плови улица: Са једне стране завичај дрема: Олуја ће: Балони
уместо тела

Столица ме чека док подстанар реченице меље: Стола нема:
Сланик стао

Гозба се извињава: Њу глад вреба: Плен себе лично сече: Сутра: Биће
Инертност света по соби шета: У креденцу само штета: Лепота отета:
Мрак

Увод у мочвару што у дневној соби расте: Сезона ризичног је лета

ВЕЖБАЈУЋИ УСТАЈАЊЕ

Тмурно подне под узгредном кишом сипи: Моја маска прсла
Не допушта ми знањем да се кријем: Залуд списи антички: Чак
ни мимезис

Не вреди у надокнади времена: Траје општи раскол угледних
арбитра

Моћ трошна на каскадама филозофским труне: Софисти балон
препумпали

Намера им има трн што у кори мозга вреба: Теза сад има протезу:
Тајм аут

У сећању киша стакла: Прошлост као издаја заудара: Епоха заушке
запатила

Уцењена порнографија станује у сутерену: Јефтино јој је прегласна
алузија

Угледници су награђени: Посвећени овенчани: Дух је на мах:
Монета опада

Тренутак као излазак: Прети да траје: Општа паланка: Желатин:
Повратак

Кипи: Дими: Ври: Да се згусне никако: Пауза: Гимнастика верника
Памћење ми на обронак пропасти личи: Крш је утробни у шетњу
пошао

Моћ стварна не постоји: Из кавеза заједничког неман смо пустили:
Продужетак

Тесно је и неусклађено усред буке: Вечност се под тушем купа:
Рупа пуно

ШТАВЉЕЊЕ СОПСТВЕНЕ КОЖЕ

Кожу изврћем своју: Хоћу да пишем насупрот бесмисла пустог
Оног што у враћању личи на прескочену веру: Врата слепа: Екран
што у кугу директно воде: Пролаз засут свакојаким ињем: Туп
Предео мени досуђен: Ни разлога за сећање: Зазидан глас

У несаници снујем дно које ме не зауставља: Утробу дозивам
са самим собом будућим да се сусретнем: Да коб упознам
Уместо једра да је разапнем: Кожу која неверицу саму призива
Од сна тврђаву градим: У јутру кад се сви у дом свој завуку

Главу да безбедно превезем тамо где сећања нема: У мук
црне тачке што изван времена се завршава: Да урлик издвојим свој
Са кожом мојом ум дан тај мора да прећути: Да опише невиђено

До ноћи свако на своју страну отпловиће: Зло: Кожа моја: И ја: Бос
У раствору сваки се облак понаша као сужањ са другог света

ПОДНЕ УСРЕД НЕБА

Из сећања гледам како багрем расте горки: Све суше памти
И олује по календару док капут дрвени салашима сам хода
Бунар онемоћао у подне: На дну му јутро не видим: Жеђ ћути
Треба заобићи видик: Тамо где се нико не сећа почетка: Застати

Изван олује кухињска столица усамљена: На исток је распарена
пошла
Мисао се моја бивша прашином заодева: Вода изостала док сутон
чека
Само талог нагљув и сит: Сто опор: Изостављен: Од годишњих
орибан доба
Чему сећање кад плод изостаје: Даће већ бог невреме и пост

Мука расте од јутра одерана: Из огледала нас вреба смола
Да ли ће за чекић бити ексера довољно: Зглавак у мени шкрипи
Путовати: Роморити: Прескакати: Псовати: Само не застати
Копати: Сејати: Орати: Садити: Сунце само из вида не губити

Са памчењем мука: Без њега лудост: Само равници веровати
И жељи да се ноћ дисањем прескочи: Подне сањам усред неба
Столицу јутро да ли ће у повратку затећи: И капут на њу ослоњен
Багрем са секиром у загрљају: Салаш сам: Сто још изостављен

НОЖ САЊА ХЛЕБ

Ништа довољно незасито и пространо није: Да утекнем
као време прошло ножем насилно издељено: И оглодано
Близина помножених успомена: Боље јој је да спава
Све слуги на глад дубоку: Гора је гола од самог удеса

С оне стране прогласа пораз се крије иза застава
А глава заувек будна не уме без трупа да дрема
Како нож храну да после свега такне: Пост и опрост
Хлеб и со вечни: Ништа њему више не припада; Рез само

И све пространо дивље је незасито: Ножем спојено
Глад у теме уписана успомена је јача од заноса
Ни ватра у њу неће: Оно што мене распиње: Ћути
Од судбине дани одбегли труну: Немоћ призивања

Жеђ собом обузета наместо сећања прети: Тавна
Тањир празан на чело је повести хропцем приковам

Реч је о растојањима која су предвидива: Замењива
Нож сања хлеб и певао би после рата: Ништа и ништа: И увек

ЗБИР НЕМОЋИ

Непроверено знам да је све само привидна половина:
Слике и њеног значења: Прозирности квадрата: И хипотенузе
Која није из исте приче али јесте једна фамилија: Тачака
Плошности лоше дубине: И умности вечите тишине: Половина цела

Боја трајног сивила и јутарња трансфузија: Делови су нечега
Знам уверено да не умем чак ни делић оног што ме дира
Дотиче ме само лудачка кошуља што виси са кинеског зида

Половина Вавилонске куле налазе се изнутра: Врт и библиотека
Јер значење се помера на скали: И смисао се промене губи
Концентрисано време: Из дубине се Борхес са лавовима враћа

Искуство је преполовљено: Сложено у писмо: И увреду: Јанус
Крик ме бојом својом спречава у осматрању
Скривеног ме љуштура повређује: Бенгалски тигар и полиција
Ветар ће ме с песка избрисати кад год Хераклит то пожели

Половина: Целина: Напуклина: Двојина општа
Слика: Триптих: Рам: Платно воштано
Дубина: Плићак: Плима: Осека трајна
Љуштура: Изнутрица: Шкољка: Бисер украден
Пустиња: Ораница: Песак: Плуг снажан
Данас: Јуче: Сутра: Никад више
Време: Невреме: Године: Крај света лажан
Писмо: Говор: Реч: Тишина као планета
Крв: Нож: Живот: Трупло мамута
Ветар: Мир: Ваздух: Зид: Пијаца света

Поуздан у свему привид је само: И друга половина нечега
До квадрата ме дели страница теореме коју немам

Није круг: Асурбанипал увек на трећину значења рачуна
Све чега нема у Александрији је невидљива запремина света

Та је половина непроверена у својој светлости: Општа библиотека
Збир немоћи које означавају да оно што постоји и присутно није

ВАРВАРИ ИЗ ДНЕВНЕ СОБЕ

Како смо далеко од прижељкиваних варвара: Досаду сами заливамо
Њихов изостанак као да не примећујемо: Разлог знамо и ћутимо
Сами узгајамо личне демоне: Потајно мрзимо Роме: И Органе
Залудни варвари још стражаре у тами: Резервни план породичне
драме

Можда би било лакше када би се прави варвари појавили: Најавили
бар
Говор би наш у чврстину добио: Најбољи је демон с комшиским
ликом
Опсаду би могли суверено да глумимо: У лимесу нашем опет су
војске
Барем Скити или нека хорда необузданих моторциклиста: Из
дубине
Европе

Са варварима би нам лакше било: У магли и дневним вестима: Пред
сан
Док летујемо сред мочваре што расте у дневној соби: Родољупци
заједнички
У огледалу само задах: Паланку нико да нам угрози: Само мржња
обична
Ни данас ништа од варвара: Кавафи зна: Њих нема кад су
најпотребнији

У средишту нашег телевизора загушљивост дворишта: У серији су
Турци скоро исти
Ипак се плићак остварују: У подруму је можда још боље: Варвари
заувек
И да ли све то последица гордости: Велике и изван мојих моћи:
Укус горак
Покушај хомеопатија по квартовима: Довршено нас уби: Свеопшта
паралела

ТАМА У ВЕЛИКОМ ПАКОВАЊУ

Затворивши врата од кавеза знао сам да је тама коначно ту
Добио сам велико паковање чистог мрака: Земља порекла угледна
Зашкрипале су само накнадно унете погрешке: Рок трајања довољан
Док сам ишао уназад видео сам све онако какво је заиста било

У соби сам моћ тмине чувао уклањањем огледала и беде
Она гмиже зарозаним зидовима и загушљивом срећом се храни
Зна како трајно изван спољашности опстати: И живети без
светлости

Јер њено се сурово читање света може применити: На таму додати
мрак

Оглодана слика обичног живота, од обзира очишћена: Скоро у
римфузи

Мене брине само гравитација: Без гаранција смрт лако изветри
Као да је истина само моја и као да је све остало илузија и бука
Тмуша из живота издвојена: Претпоследња штација: Адреса заспала

ГРАД: КАО БРОД НАСУКАН

Град овај у коме дан је недовољно мртав мирише тупо
И пас му је одвезан унутар призора који је равнодушност
што наликује на две цигле и пертлу која је без ципеле
Док кући недостају три греде да буде реална рушевина

Овај је град као брод окоштао у сред светости изненадне
Тмина се коти у потпалубљу: Купатило шкрипи у туђем лавабоу
Одвезао бих лађу али је пристаниште не испушта: Пут дрема
Без пертле вратиће се цигле: Пас је већ у конзерви и слан је

Светлост грешком ми испоручена у дужничком ропству труне
Вода у чаши млака главу ми смањује: Зуби и ексер су у зиду
Када бих град сасвим порушио да ли би се ишта приметило
Лице моје у катран урамљено: Има ли смисла баш овде умирати

Или споразум с морем о нечињењу склопити: Плиму за компас
Граду привремена једра поклонити: Брод обојити: Пса вратити
Улицу што од циглане води укинута: Да се рушевине више не хране
Са пертлама биће мука: Продавница обуће не ради више

Брод међутим с досадом окован још стоји: Механичка плућа
Археолог у градском врту лабуда јавног етици паланке подвргава
У конзерви пас усољен о призору медитира који следе иритира
С ума силазећи о брод се спотакнем: Да ли ће ми море да одем
дозволити

НА ДНУ КОМПЈУТЕРСКЕ МЕМОРИЈЕ

Болест је мишљење лажно лепоту што квари: Не реч само:
“Бог простит” - ти одговор утешан из мрака чекаш: Silent screen
Умножен пламен свећа у дубоком леду олтара: Стража тврда
Ко ми то саопштава дијагнозу занемарених портала: Backup!

Обилата нас крв воздиже до пренеражене богородице од једа
Хладно је у речима којим ми мисли болесне о лепоти образлажеш
За године умањен занос опомиње на време кога као да нема
Мрак иза храма шапуће претњу невидљиву док молитва траје: Tuch

Плашиш ме и чежњом испуњаваш неизвесни изворе светлости
Зри грешка: У челик чистог звука претвара се света водица
Има патње у разможеној тмини што се магли у врелом путиру
Ноћним возом из Јерихона стиже Марија Магдалена: Crash

Речено: access denied: У покајању што помазању претходи:
Пише на дну самом меморије мог лаптопа који се од системске
лажи опоравља

ОПАСНОСТ ВЕЛИКИХ ОЧЕКИВАЊА

Иронија увек вреба

Да ли су чувари Прага баш правог препознали Праведника
Или су можда Намерника безначајног уласком наградили
Нешто што ходаше својим путем с ауром лажном скрито
Да ли је ћутањем гордим улаз плаћен: Или је зло вечито изнутра

У бескрају сад дрема Створ: На образу му промене нема
Кад кретање се обнови бура ће предворје свето облизати
Праг кад је судњи прекорачен Госта више нико не истера
Неко ће ипак по нешто доћи: Блажено ће место заузето бити

Чувари судњим даном заклето говором немуштим сад га крију
Случајност се лажно жари: Он и они знају: Никома никад
Јер ко је изнутра грешку нема: Жртву тек треба обесмислити
Оне који на прагу изгубише Праведника ће хитро усмртити

Душа ће заједничка немар пребрисати: Лаички се рај распрема
Стиже онај кога убити треба: Охолост општа свог Кривца тражи
Грешка се Жртвом исправља: Простор само за запремину зна
Чувари су увек у праву док Створ ћути а сабља им је спремна

МЕРЕЊЕ ПОСЛЕДИЦА

(Подједнако удаљен од свих облика, осећам се се као заграда у простору)